

Budapesti tutajkikötő.

A nyár folyamán, mint a háboru után megoldandó feladat, ismét szóba került a budapesti tutajkikötő régóta szunnyadó kérdése. A főváros július hó 15-ére széleskörű értekezletet hívott össze ebben az ügyben *Déri* alpolgármester elnöklete alatt, aki mindennekelőtt az ügy történeti fejlődésére vetett vissza-pillantást. 1900-ban a Magyar Leszámitoló és Pénzváltó-Bank tett a fővárosnak tutajkikötő létesítésére ajánlatot. Ugyanakkor a földművelésügyi miniszter is figyelmeztette a fővárost, hogy tekintettel arra, hogy a Margithid feletti rakodópart kiépítése következtében a tutajok kikötésére eddig használt terület ezt a célú többé nem szolgálhatja, gondoskodjék tutajkikötőről. A tanács erre nézve ki is dolgozott egy tervezetet s azt egy értekezlet által megvitatva azzal terjesztette a közgyűlés elé, hogy intézzen feliratot a kormányhoz. A közgyűlés azonban nem fogadta el mindenben a tanács javaslatát, a kormánytól ugyan a kiépítés következtében elesett kikötő part pótlását kívánta, de a tutajkikötőről nem emlékezett meg. Azóta a budapesti kereskedelmi és iparkamara kérte a fővárost, hogy ne ejtse el a tutajkikötő eszméjét, s ugyanily értelemben nyilatkozott az Gyáriparosok Országos Szövetsége.

Az elnöklő alpolgármester az előzmények ismertetése után az értekezletet kéri, hogy a következő kérdésekre adjon feleletet:

I. Van-e szükség tutajkikötőre? Ha igen, külön létesítendő-e vagy a nagy kikötőben? s ha külön létesítendő, alkalmas-e erre a célra a Rákospatak beömlése körüli 800 m hosszú parttal bíró 37.000 □-öl kiterjedésű terület?

II. Mily intézmények létesítendők a tutajkikötővel kapcsolatosan (fapályaudvar, fakőzraktárak, magánraktárak, ipartelepek).

III. Ki létesítse a tutajkikötőt s a vele kapcsolatos intézményeket, a főváros vagy a magánvállalkozás?

IV. Mi az értekezlet kívánsága a kikötő technikai kivitele, használati és fuvardíjak, kövezetvám stb. tárgyában?

Az első kérdésre vonatkozó vitában, amelyben többek között Kaán Károly és Kvassay Jenő min. tanácsosok, Teltsch és Pollák fakereskedők, Gáspár tűzifanagykereskedő és a közmunkatanács

képviselője vettek részt, nagyjában a következő nézet alakult ki: Tutajkikötőre szükség van, hogy Budapest épületfával való ellátása állandóan biztosítva legyen. A tutajkikötő helyére nézve a főváros által ajánlott terület, ha csak a budapesti szükséglet fedezéséről van szó, talán elegendő, ha azonban a tutajkikötővel kapcsolatosan famegmunkáló ipartelepek és fakőzraktárak is létesítendők, akkor kevés; meg bővítése a tervezett körcsatorna mentén vizsgálat tárgyává teendő. Ezenkívül azonban Budapest alatt, a soroksári Dunaágban, a Duna-Tisza-csatornával összeköttetésben álló fakikötőre van szükség a körcsatorna alsó torkolatánál.

A második kérdésre nézve az értekezlet a fakikötők mellett külön fapályaudvarok és fakőzraktárak létesítését tartja szükségesnek. Legyen azonkívül megfelelő hely magánraktárak és ipartelepek elhelyezésére.

Arra vonatkozóan, hogy ki létesítse a fakikötőket, s a velük kapcsolatos intézményeket (III. kérdés), az értekezleten *Schanzer Ignác*, *Kaán Károly* és *Bund Károly* felszólalása után az a vélemény alakult ki, hogy ezeket ne valamely nyereszkerdesre alakult társaság vagy pénzintézet, hanem maga a főváros, altruisztikus alapon létesítse.

Az utolsó kérdésre nézve *Schanzer* csak a reexpedició kérdésének megoldását tartja fontosnak.

Az elnöklő alpolgármester összefoglaló szavaival az értekezlet véget ért.

Az erdőgazdaság szempontjából a faforgalom minden egészséges alapon álló élénkítése és könnyítése örömmel üdvözölhető. Reméljük tehát, hogy ezuttal napirenden marad a budapesti fakikötők kérdése és a háboru befejeztével a megvalósulás stádiumába is lép.

